

ŠTO JE RIBOLOVNI ŠPORT?

Na osnivačkoj skupštini Saveza športsko-ribolovnih društava održao je drug Florschütz značajno predavanje koje danas objavljujemo. Ur.

Drugovi delegati!

Osnivamo Savez športskih ribolovnih društava, — pak držim, da ne će biti na štetu, ako se kratko zabavimo pitanjem športa uopće, — a ribolovnog športa naročito.

U samoj riječi »šport« — kako po jezično-povjesnom postanku tako po njenom smislu — leži jedan od glavnih kriterija njenog značenja, naime »oporavak, razonoda odnosno igra«, jer su se tom riječi u davnim vremenima označivale u prirodi izvađane vježbe sa ciljem usavršavanja tjelesnih sposobnosti.

Šport dakle imade svoj početak nedvojbeno u raznovrsnoj tjelovježbi, koja postoji od pamtivijeka.

U starom vijeku nalazimo istinski športsko djelovanje najprije kod Grka, koji su zaista razvili športsku kulturu, koja je ostala uzorom još za današnja pokolenja. Naročito u svojim olimpijskim igrama razvili su sve osnovne vrste športskog vježbanja, a organizacija športske kulture imala je kod Grka toliku važnost, da je ušla dapače u državne zakone.

Na žalost — propašću općeg kulturnog procvata Grčke, propao je i taj visoki stepen športskog duha, koji se doduše razvija i u Rimljana, ali u glavnom sam kao profesionalni šport gladiatora i konjskih trka u areni.

No kod jednih i drugih razabiremo jasno osnovni cilj svakog športskog djelovanja, naime tendencu da se najraznovrsnijim vježbanjem tijela ovo dovede do što višeg stepena u ljepoti obli-

ka i kretnja, i u takovom stanju uzdrži, jer su već narodi starog vijeka znali, da se usavršavanjem tijela uporedo oplemenjuje duša. Njihova je lozinka bila: mens sana in corpore sano — zdrav duh u zdravom tijelu, — pak je zato i ideal čovjeka kod Grka i Rimljana ležao u pojmu saglasne obrazovanosti duha, duše i tijela.

Visoka športska kultura staroga vijeka tokom kasnijih stoljeća sve to više propada, jer je u srednjem vijeku vladao prezir naprama svemu, što se nije moglo svrstati pod duševni rad, a uslijed toga nužno je kultura tijela bila potisnuta u pozadinu. Već pojmovima o higijeni tijela iz vremena još prije 100 godina čudom se čudimo, kako su Rimljani već prije blizu 2000 godina imali luksurijozno i kulturno uređena svoja kupališta i koliku su vrijednost polagali na naročitu njegu svoga tijela

Tek u prošlom stoljeću počima opet tjelovježba kao odgojno sredstvo zauzimati u javnom životu kulturnih naroda jedno od prvih mjesta.

Prvi svjetski rat jasno je pokazao, da je za obrambenu moć nekoga naroda njegovanje športa od velike koristi. Stoga se nakon svjetskog rata u svim državama opaža specijalna briga za unapređenje športa svake vrsti. Već u najnižim školama uvedene su športske igre kao odgojno sredstvo, a fiskultura i šport idu uporedo sa duševnom naukom sve do svršetka i najviših studija i stvaraju u našoj mladeži jaku volju, osobnu disciplinu, srčanost i smisao za zajednicu, ali ne manje i smisao i razumijevanje za ljepotu prirodnih oblika.

Sve to veća mehanizacija života u velikim gradovima, — osjetljivi porast napućenosti tih gradova te intenzivan

a stanju uzdrži, vijeka znali, da uporedo oplete je lozinka bila: to — zdrav duh — je zato i ideal mljana ležao u mosti duha, du-

ura staroga vijeka sve to više jem vijeku vlamu, što se nije vni rad, a usli-a tijela bila počé pojmovima o na još prije 100 0, kako su Rim-00 godina imali uređena svoja jednost polagali a tijela

ću počima opet sredstvo zauzi-culturnih naroda

o je pokazao, da nekoga naroda like koristi. Stora u svim dra briga za unate vrsti. Već u ene su sportske tvo, a fiskultura duševnom nau-najviših studija deži jaku volju, nost i smisao za i smisao i razuprirodnih oblika. nizacija života u osjetljivi porast va te intenzivan

rad u svim strukama industrije i privrede — uzrokom su, da je fiskultura i šport postao potrebom za svakog trudbenika. Zato je i značaj fiskulture i športa velik. Nakon intezivnog rada naš trudbenik nalazi u fiskulturi i športu razonodu i odmor od jednoličnosti njegovog zaposlenja, a zadovoljstvo u izvršivanju športa uzdiže ga ponad svakodnevnih briga i teškoća radnih dana.

Zato fiskultura i šport podižu radnu sposobnost naših trudbenika, održavaju im kondiciju za izvršenje svakodnevnih zadataka, a time doprinášaju jačanju ekonomske snage i samostalnosti kao i podizanju obrambene moći za čuvanje slobode i nezavisnosti.

Borba za izvršenje petogodišnjeg plana t. j. borba za socijalističko društveno uređenje, to je danas naša stvarnost, i na toj osnovi treba graditi sve! Na tu borbu treba usmjeriti sva društvena zbivanja! Prema tome je i fiskultura sastavni dio te borbe i kao takova mora postati potrebom.

Ako uvažimo sve, šta naša državna vlast pruža fiskulturi, onda možemo mirno reći, da je fiskultura prošla kod nas prvu fazu razvoja i da zaista postaje općom potrebom.

Već sam spomenuo lozinku starih Grka i Rimljana: »u zdravom tijelu zdrav je i duh«. Ta parola mora i kod nas postati stvarnost, — a tu stvarnost stvoriti ćemo i možemo stvoriti jedino omasovljenjem fiskulture i športa.

Prema tome prvi zadatak fiskulture i športa je masovnost, jer samo masovnošću moći ćemo prići rješavanju ostalih zadataka.

Ribolovni šport — kao sastavni dio fiskulture i športa uopće — ima dakle prvenstveno isti zadatak. Međutim ima ribolovni šport i svoj specifični značaj, a taj leži u unapređenju ribarstva uop-

će, u upoznavanju bogatstva i ljepote naše domovine i u zajednici sa planinarskim organizacijama u razvijanju turizma.

Upoznavanjem naših voda i dugogodišnjim promatranjem života u tim vodama doći ćemo do važnih i korisnih podataka o mogućnostima i načinu lova, nasadivanja mlada i t. d. — a stalnim ukazivanjem na važnost čuvanja voda od sviju vrsti štetočina postići ćemo mogućnost, da se vode obogate, a time ćemo doprinijeti razvoju ribarstva kao grane privrede.

Kroz upoznavanje ljepota i bogatstva naše domovine znati ćemo ocijeniti i čuvati tekovine oslobodilačke borbe, bratstva i jedinstva naših naroda.

Tom specifičnom zadatku ribolovnog športa treba prići sa puno volje i razumijevanja, a to ćemo postići — naravno samo onda, ako ćemo biti uvijek ispravni ribolovci-športaši.

Držim, da će biti od koristi, ako ovom prilikom razjasnimo pojam ribolovca-športaša, odnosno, ako razčlanimo značajke, po kojima možemo nekoga opravdano nazvati ribolovcem-športašem ili športašom udičarom.

Najvažnija značajka svakoga športa leži nedvojbeno u činjenici da odnosno djelovanje ne izvršujemo u cilju postizavanja novčane ili druge imovinske koristi, već da to djelovanje izvršujemo jedino iz ljubavi prema samom tom djelovanju, — da nam to djelovanje čini satisfakciju, — da u njemu nalazimo zadovoljenje i razonodu!

Ne ćemo dakle moći nazvati športašem ribolovcem onoga, koji lovi ribu u namjeri, da ju proda za novac ili si ulovom pribavi drugu imovinsku korist. Športaš-ribolovac lovi ribu samo za vlastitu potrošnju. Ta ispravna značajka ribolovnog športa istaknuta je izričito u

projektu novog zakona o slatkovodnom ribarstvu N. R. H.

Nadalje ne smije za športša biti odnosno djelovanje glavnim zanimanjem, nego samo povremeno prolazno djelovanje. Ako je to djelovanje postalo glavnim privrednim zanimanjem onda je športša prestao biti športšem, već je postao profesionalom; U takvom slučaju postaje iz ribolovca-športša profesionalni ribar.

Dalnja oznaka ribolovca-športša leži svakako u izvršivanju djelovanja samo sa dozvoljenim i priznatim športskim alatom odnosno sredstvom.

Po našim pojmovima — a i po nacrtu novog zakona o slatkovodnom ribarstvu — športša-ribolovac na slatkovodnim nizinskim i visinskim vodama je samo onaj, koji lovi ribu udicom i to u ograničenom broju.

Nije mjerodavno, kakovom je mekom udica snabdijevana, — da li je to naravna ribica — živa ili mrtva, — da li je to crv, varalica (blinker), umjetna muha ili druga organska ili imitirajuća meka, — jer kriterij leži u hvatanju ribe udicom. — No ne će se moći nazvati športšem-ribolovcem onaj, koji postavi preko rijeke ili noću struk sa 20, 50 ili 100 udica, — ili došavši na vodu postavi cijeli arsenal od 15 ili 20 štapova sa najrazličitijim mekama.

Ali ne će se moći nazvati športšem niti onaj koji — iako loveći dozvoljenim alatom i sredstvom — nije umjeren kod ulova. Teško je tačno naznačiti množinu ribe, koju će športša smjeti jednog dana uloviti. To je manje više stvar savjesti i športskog osjećaja i razumi-

jevanja. Ali jamačno ne ćemo moći priznati športšem onoga, koji u jednom danu uhvati i zadrži 50, 60 ili 100 komada pastrva ili 10, 20 komada štika u težini 50 i više kilograma! To je mesar ili vidra, koji umištava ribno napučenje naših voda, a ne ribolovac-športša!

Konačno je športša-ribolovac dužan držati se propisanih lovostaja i najmanjih dozvoljenih mjera pojedinih ribljih vrsta, jer nije samo vrlina, već neprovediva dužnost svakog ribolovca-športša, da rigorozno i neprekidno surađuje ne samo na održavanju zadovoljavajućeg ribnog napučenja naših voda već i na poboljšanju istoga!

Držeći se uvijek gornjih načela, biti ćemo ispravni športša-ribolovci, a pred sobom imati ćemo samo zadatke i cilj športa uopće, a ribolovnog športa napose!

Drugovi delegati! — budite kod svojih organizacija tumači ovih naših načela i uzradite na tome, da sva naša športska ribolovna društva u buduće neumorno i budno paze na izvršenje naših zadataka, — da pravilnom koordinacijom sa Narodnim vlastima i privrednim ribarskim organizacijama učestvuju u čuvanju i racionalnom podizanju ribnog napučenja naših isharačenih voda, te u unapređenju ribarstva uopće, i tako podupru opću borbu za izvršenje Plana.

Samo tako ćemo mi kao predstavnici ribolovnog športa izvršiti svoj zadatak, i našem mlađem pokoljenju i športskim sljedbenicima stvoriti ljepšu i bolju športsko-ribolovnu budućnost!